

1. januar 2005 skal alle de store lande afgive deres ene kommissær. Det ligger fuldstændig fast; det skal der ikke være nogen diskussion om.

Den 1. januar 2005 har Tyskland, Storbritannien og Italien én kommissær, ligesom Danmark har.

Der næst er der lagt op til en rotationsordning, når medlemstallene er oppe på 27 medlemmer. Det vil formentlig ske efter den regeringskonference, der kommer i 2004. Og det er derfor, at man naturligvis ikke kan give noget endeligt svar på, hvordan en sådan kommission, og hvordan en sådan rotation kommer til at se ud.

Det står i traktaten, at der skal være tale om lige rotation, men man skal jo vedtage en metode, og dermed fastholdes altså enstemmigheden, nemlig at hvert eneste land inklusive Danmark skal være enige, før man går over til en ny model.

Der er også med traktaten lagt op til nogle nye bestemmelser om forstærket samarbejde. Det mener vi i Venstre ikke rigtigt at vi kan tillade os at afvise fra dansk side, fordi vi selv bevæger os i et luntetempo med vores undtagelser. Og derfor kan vi jo ikke forhindre de andre lande i at gøre noget tilsvarende, men det er ikke noget, vi er særlig begejstrede for. Vi ser faktisk helst, at man så vidt muligt står sammen i EU, for det giver det bedste samarbejde og det stærkeste samarbejde.

Med Nicetraktaten forbedrer vi også mulighederne for at forbedre Europas økonomi. Beskæftigelsespolitikken med den åbne koordinationsmetode giver gode muligheder for at forbedre beskæftigelse og vækst i fællesskab, uden at det samtidig betyder, at EU skal blande sig i alverdens detaljer.

Venstre er tilfreds med Nicetraktaten, fordi den baner vejen for østudvidelse. Ellers er der ikke tale om de helt store politiske landvindinger, og derfor er vi i Venstre meget tilfredse med, at man forsøger at opretholde dynamikken i EU ved at indkalde til en ny regeringskonference i 2004.

Lene Espersen (KF):

Nicetraktaten er EU's udvidelsestraktat, der giver Europa en mulighed for at blive samlet, i første omgang med de 10 øst- og centraleuropæiske lande samt Cypern og Malta.

Meget er sagt og kommenteret om Nicetraktaten, ikke mindst om forløbet op til de hektiske dage i Nice og om de mange områder, hvor der ikke blev truffet beslutninger. Derfor har der

også været mange kritiske røster ude om både dette og hint.

På dette tidspunkt mener jeg egentlig, at det er værd at minde hinanden om følgende:

Det europæiske samarbejde er helt enestående i sin konstruktion og et bevis på, at selvstændige nationer måske ikke på trods af, men nærmere på grund af fortidens krige vælger at samarbejde på tværs af landegrænser frem for at klynge sig til national selvtilstrækkelighed.

Med den historiske hang, som man i Europa har haft til ikke kun at regne sig selv for noget særligt, men også noget bedre, er det da fantastisk, at en meget stor del af de europæiske lande i år 2000 nu har en fælles mønt, har etableret et kæmpe indre område, hvor man kan bevæge sig frit, hvor der er frihandel uden snærende protektionistiske bånd, at mange af fortidens stormagter nu enes om at tale med én stemme i udenrigspolitikken og dermed giver Europa gennemslagskraft og reel indflydelse i den internationale debat, og at Europa ene og alene på grund af EU nu har lige så stor handelsvægt som USA og Sydøstasien.

Det havde vi ikke tidligere, og det ville vi ikke have haft tilnærmelsesvis i tyngde, hvis vi i stedet for EU havde valgt traditionelle bilaterale løsninger.

Forhandlinger om Nicetraktaten og ikke mindst resultatet viser jo, at EU fortsat bygger på den vision, at det er selvstændige stater, der samarbejder, og at man er villig til at afgive retten til at bestemme alting selv til fordel for fælles løsninger, der styrker fællesskabet, når problemerne er grænseoverskridende, vel at mærke ikke kun, når vi selv tilraner os fordelene, men også når det medfører ulemper, for at alle til gengæld kan finde sammen om nogle fælles løsninger.

Med Nicetraktaten er det muligt at optage ansøgerlandene, også flere til, uden at EU rammes af beslutningslammelse på de afgørende politikområder.

De mange millioner mennesker, der har måttet lade livet under kommunismens åg og har måttet lide, skylder vi en udstrakt hånd. Ja, vi skylder dem mere end det. Vi skylder dem al den politiske og økonomiske opbakning, der kan fremskaffes, så de bliver medlemmer hurtigst muligt, bliver en del af vores fællesskab, hvor de små lande bliver tilgodeset og respekteret på lige vilkår med de store.

Med Nicetraktaten sker der nogle ændringer i EU-samarbejdet, bl.a. en ændring af stemme-